

Grasparkietjes

Inge, logopediste bij Proteion

Trots loopt meneer Timmermans met z'n rollator voor me uit. "Niet te snel, hè, ik moet u wel bij kunnen houden", grap ik. Ongelofelijk dat hij weer loopt. Toen hij na zijn beroerte bij Proteion werd opgenomen om te revalideren, had ik dat niet durven hopen. Nu is hij weer thuis en kan ik eindelijk de grasparkietjes bewonderen waarover hij me tijdens de therapie vertelde. "Fijn dat u de vogeltjes weer zelf kunt verzorgen", zeg ik als we bij de voliëre in de serre staan. Meneer Timmermans knikt. Hij koestert het parkietje in zijn hand. Hij is ontroerd, maar wil het niet laten merken.

Vandaag zoek ik meneer Timmermans thuis op voor een slikobservatie. Het viel Gerda, mijn thuiszorgcollega, op dat hij zich nog vaak verslikt. "Dan moet hij erg hoesten, soms moet hij er zelfs van spugen", vertelde ze. "Ik ben bang dat hij daarom te weinig eet." Samen met Fanny, één van onze diëtisten, heb ik daarom een plan gemaakt om hem te helpen. "Kijk eens, verse tomatensoep", zegt mevrouw Timmermans als ze de soepkoppen op tafel zet. Terwijl ze samen eten, observeer ik meneer. Hij doet zijn best om zich niet te verslikken. Toch moet hij vaak hoesten. Gerda heeft goed gezien dat dit hem beperkt.

Als de soep op is, leg ik meneer en mevrouw Timmermans uit hoe we de voeding aan kunnen passen om te voorkomen dan meneer zich verslikt. "Ik denk dat u ook meer energie krijgt als u beter kunt eten", moedig ik hem aan. "Hier zal Fanny, onze diëtist, nog samen met u naar kijken". Terug in de auto stuur ik Fanny en Gerda een mailtje over mijn slikobservatie. Fijn die korte lijstjes binnen Proteion. Zo kunnen we onze cliënten goed en snel helpen.

Daarom is het mijn Proteion.